

Autor	Francesc Torralba Sara Blasi Xavier Melloni Comunitat Filipense Joana Ortega
Títol	III Memorial Cassià Just Comunitat Filipense de l'escola Nostra Senyora de Lurdes
Data	Dijous, 26 de novembre de 2013
Font	Generalitat de Catalunya
Publicat	12 de desembre 2013

Dijous, 21 de novembre de 2013

Dr. Francesc Torralba, president del Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa

Semblança de Cassià Maria Just

Fer memòria dels nostres referents és essencial. La identitat d'una comunitat humana no es pot entendre al marge de la seva història. Fer memòria és l'únic mode de construir identitat. "Qui perd les arrels, perd la identitat", deia el gran poeta. Per això, recordar la vida d'aquells que ens han precedit i han excel·lit en algun camp de la vida humana, no solament és un deure de justícia; és, com diria Søren Kierkegaard, una obra d'amor.

No em proposo, en aquest breu parlament, fer una semblança de la rica i polièdrica personalitat de Dom Cassià Maria Just, però sí assenyalar els aspectes nuclear del seu itinerari vital.

Cassià Maria Just (1926-2008) és recordat en el nostre país com a monjo, músic i especialment com un dels abats més estimats de Montserrat (1966-1989). De ment oberta i esperit conciliar, va reemplaçar en el govern de l'abadia dom Aureli Maria Escarré, que era a l'exili per unes declaracions en les quals criticava el règim dictatorial de Franco. Cassià Just va establir vincles de complicitat amb Pau VI, el gran artífex del Concili Vaticà II, i va ser un impulsor de l'aggiornamento de l'Església catòlica promogut per l'esperit conciliar.

Com a músic d'altíssima qualitat, va ampliar els estudis a París i a Roma i va compondre peces polifòniques per a orgue, la seva principal especialitat.

Un cop va deixar la seva responsabilitat com a abat de Montserrat, va instituir l'any 1989 una fundació per promoure i donar feina a persones amb fragilitats d'ordre psíquic i social.

Creia en l'autonomia de les persones i en la seva capacitat d'aportar el seu talent a la societat. Es va avançar al que avui s'anomena la filosofia de l'empowerment. La fundació que porta el seu nom és un clar exemple d'aquesta filosofia que pretén potenciar les persones amb fragilitats mostrant les seves múltiples capacitats i generant un negoci viable i sostenible.

No pretenc esbossar la seva rica contribució a la societat catalana, tant en l'aspecte espiritual i musical com en el social i el cultural. Pretenc evocar alguns aspectes del seu pensament que segueixen essent valuosos per afrontar els reptes de present i de futur que, com a col·lectivitat, tenim pendants.

Rememorar els grans homes, per emprar l'expressió de Josep Pla, és, a la vegada, un signe d'esperança, especialment en temps clars obscurs com els que ens han tocat viure. Els personatges lluminosos que ens han precedit en el temps i que han fet gran aquesta comunitat humana són exemples a seguir i a imitar i són, a la vegada, signes visibles de l'esperança. Ens permeten confiar en la condició humana i en la seva capacitat per redreçar el camí i cercar solucions a problemes de difícil resolució.

La riquesa d'un país inclou tres elements distints: la seva naturalesa o biodiversitat, les seves infraestructures o institucions i, finalment, les seves persones. La riquesa natural ve donada; no és escollida, ni fruit del treball; mentre que la riquesa de les institucions és una obra de la voluntat i del talent compartit. La riquesa de les persones es refereix al seu caràcter, als valors que mostren i expressen, als seus talents. Al meu entendre, la gran riquesa d'un país és la de les seves persones, perquè són les persones les que tenen capacitat de transformar una naturalesa hostil i de convertir-la en un lloc càlid i són les persones les que forgen institucions i, a través d'aquestes, civilització.

En la figura de Cassià Maria Just hi convergeixen tres dimensions íntimament lligades. Hi ha, d'entrada, l'home espiritual, esculpit en l'espiritualitat benedictina, en l'ora et labora i l'amor al silenci i a la vida intel·lectual, la pregària i la sobrietat. Una espiritualitat, la seva, d'arrel inequívocament cristiana, però, a la vegada, oberta i receptiva a les altres formes d'espiritualitat religioses i no religioses que s'expressen en la societat. L'espiritualitat de Cassià Maria Just és una aposta per la profunditat i per allò essencial de la condició humana; una espiritualitat que es tradueix en una vida ètica i activa.

Home de mentalitat hospitalària, el va caracteritzar sempre un diàleg franc i obert amb els altres, fossin o no afins als seu pensament i a la seva sensibilitat. Un tret essencial de la seva personalitat era la voluntat de comprendre i de cercar allò que uneix tots els éssers humans. Com a home espiritual que era, Cassià Maria Just va fer una feina que va transcendir els àmbits monàstics i va acompanyar discretament moltes persones i grups fora de l'abadia, va donar suport a tota mena de situacions, tractant de discernir sempre el millor i, en ocasions, adoptant posicions de gran audàcia, que avui anomenaríem políticament incorrectes.

El qui fou abat de Montserrat va saber articular creativament la vida contemplativa i la vida activa. Massa sovint, es comprèn la vida espiritual com a contrària a la vida activa i social, quan, de fet, quan l'espiritualitat és viscuda a fons, no solament és obertura cap a un mateix i cap a Déu, sinó cap a tots els éssers de la creació. Fou un home de preocupació i d'acció social, atent a les mancances i necessitats dels altres, als col·lectius més vulnerables de la societat. En aquest terreny va desenvolupar iniciatives i tasques emprenedores per millorar la qualitat de vida de les persones més fràgils de la nostra societat.

Hi ha, finalment, una tercera dimensió de la seva personalitat igualment destacable: el seu compromís actiu envers la cultura, la llengua i la tradició catalanes, la seva defensa dels drets de la pàtria, especialment en contextos difícils, en els quals defensar el patriotisme era objecte de persecució o incomprensió.

Per tot plegat, Cassià Maria Just és un exemple de com les tradicions religioses, quan són viscudes amb profunditat, amb autenticitat, són font de bé social, generen obres culturals i socials que beneficien la societat perquè inspiren valors com la donació, la responsabilitat, la cura per la bellesa, la preocupació pels més vulnerables.

El qui fou abat de Montserrat no fou un escriptor prolífic, però ens va deixar alguns pensaments, fruit de les seves homilies i meditacions. Res millor que llegir-lo a viva veu, per evocar-lo, per fer-lo present entre nosaltres i dignificar la seva memòria. El primer text que vull evocar fa referència a l'íntima relació entre vida espiritual i profunditat humana.

Escriu Cassià Maria Just: "L'experiència espiritual no consisteix pas en una renúncia al present, sinó en una crida a anar a fons ara. L'apologia de la finitud podria ser una fugida cap a la superfície per tal d'abaratir l'existència, intentant buidar-la de tota significació, que obligués a aprofundir-la fins a transcendir-la; però també pot ser l'altra cara del desig de Déu, com la nit és l'altra cara de la Terra il·luminada pel Sol" .

Clar i nítid: l'experiència espiritual no és una fugida del món, ni del present, no és una espècie de sortida de la història. És, tot al contrari: un camí de profunditat, un mode de penetrar en la mateixa estructura del món i de la història. Anar a fons era una de les principals comeses de Cassià Maria Just, per això defugia sempre la conversa frívola i superficial.

El segon text fa referència a la necessitat de cercar allò que uneix tots els éssers humans per construir una convivència pacífica:

Diu Cassià Maria Just: "La vida en profunditat ens ensenya a cercar sempre en la convivència més aviat allò que uneix que no pas allò que separa. Ens dona, en efecte, una capacitat de distingir allò que és secundari d'allò que és primer. Hom ha d'aprendre a poc a poc a flotar sobre els problemes petits; altrament, la majoria d'homes i dones del nostre món viuen, tot i tenir una capacitat de vida profunda, en la superfície. Fins quan hi ha bona voluntat! Se n'ha d'aprendre d'això; aprendre a no esmerçar energies en lluites inútils" .

En contextos de pluralitat ètnica, lingüística, religiosa i cultural com els que vivim en el nostre país, la pauta que dona Cassià Just en aquest breu fragment és clara i pràctica: cal mirar, abans que res, allò que uneix, allò que enllaça les persones, i cercar els fonaments de la cohesió en aquests elements. Les lluites i confrontacions entre grups són, molt sovint, conseqüència d'una mirada superficial que solament detecta les diferències, però no les grans coincidències de fons.

Finalment, el darrer text que vull evocar fa referència a la necessitat de ser realistes i esperançats a l'hora d'afrontar situacions difícils. Aquest text, llegit en contextos de crisi com els que estem patint, és particularment profètic i il·luminós.

Escriu Cassià Maria Just: "Nosaltres, homes i dones cofois fins fa pocs anys d'haver superat aquell individualisme tan vituperat del segle XIX, tenim ara un fort desengany perquè, en aquesta hora de mutació fonda del nostre món, veiem trontollar a tots els nivells les formes de convivència, mentre constatem alhora que moltes experiències noves neixen i es desfan com bombolles inconsistentes.

Davant d'aquests fracassos, ¿com afrontar la nostra set de viure i de convidaure?, ¿és que no ens resta cap esperança? El primer que ens cal és esguardar cruament la realitat, i no enganyar-nos mai encobrint-la amb explicacions falses" .

Les paraules de Cassià Just, en aquest fragment, són quasi profètiques, perquè anticipen el moment que estem patint. Davant de la crisi, no s'hi valen els maquillatges, ni la ingenuïtat. Cal assumir la seva gravetat amb realisme, amb cruïda, però, a la vegada, cal confiar i tenir esperança en la condició humana, en la seva capacitat, demostrada històricament, de remuntar, d'alçar-se de nou, per tornar a generar riquesa i plenitud.

Quan tenia setanta-cinc anys va impartir una conferència, titulada “¿Pot tornar a néixer una persona gran?”. Inspirant-se en el Decàleg de la serenitat de Joan XXIII, va elaborar un decàleg per viure l'ancianitat que no solament és un bon full de ruta per a les persones grans, sinó per a tot ésser humà.

El reproduïxo sintèticament, perquè conté bones píndoles de saviesa

1. No dimitir de viure ni de lluitar.
 2. Assumir l'ancianitat com una etapa de maduració vers l'encontre definitiu.
 3. Continuar oberts a l'evolució de la societat i del món.
 4. No esperar que ens ho donin tot fet.
 5. Defugir d'amargar-nos com si fos la pesta.
 6. No ens revoltem, ni ens desesperem.
 7. Viure amb plenitud l'instant present.
 8. Viure en comunió i en sintonia amb els altres.
 9. No deixar-se anar en la cura del propi cos.
 10. Mantenir i augmentar, si és possible, l'hàbit de llegir, d'estar al corrent dels temes que més ens interessin, és a dir, fer tot el que estigui a la nostra mà per mantenir-nos desvetllats intel·lectualment, espiritualment; i en un clima de bon humor.
- Recordar-lo és un deure de justícia i una lliçó d'humanitat.

Veredicte del jurat del III Memorial Cassià Just

El jurat aprova concedir el III Memorial Cassià Just de la Generalitat de Catalunya a la Comunitat Filipense de l'Escola Nostra Senyora de Lurdes de Barcelona pel seu servei al país, a la pedagogia i a l'espiritualitat.

A la seu del Departament de Governació i Relacions Institucionals, a Barcelona, es reuneix el jurat de la tercera edició del Memorial Cassià Just . Els membres del jurat són:

- Presidenta: Hble. Sra. Joana Ortega, consellera de Governació i Relacions Institucionals
- Vocal: Sr. Enric Vendrell, director general d'Afers Religiosos
- Vocal: Sr. Francesc Torralba, president del Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa
- Vocal: Sra. Núria Gispert, exdirectora de Càritas Diocesana de Barcelona
- Vocal: Sr. Francesc-Xavier Marín, membre del Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa

El passat dia 2 de juliol el DOGC publicava la resolució de la Vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals per la qual es convocava la tercera edició del guardó Memorial Cassià Just, corresponent a l'any 2013, amb l'objecte d'atorgar

un reconeixement a persones, entitats o institucions per les seves aportacions per a la construcció d'un espai comú de respecte a la llibertat religiosa, de pensament i de foment del diàleg i la relació entre les diferents confessions religioses.

Un cop estudiades les vuit candidatures vàlidament presentades, els membres del jurat reconeixen la vàlua de totes elles, tenint en compte que hi ha un coneixement personal de les diferents persones i entitats proposades, coneixement que amplia i corrobora la informació i els arguments presentats per cada candidatura.

Després de valorar les diverses propostes, el jurat aprova concedir el III Memorial Cassià Just de la Generalitat de Catalunya a la Comunitat Filipense de l'Escola Nostra Senyora de Lurdes de Barcelona pel seu servei al país, a la pedagogia i a l'espiritualitat.

En aquest veredictes es valora especialment:

- La pràctica diària dels exercicis d'interiorització amb l'alumnat com a entrada en aquell àmbit del misteri que ajudarà els nois i noies en les seves opcions espirituals.
- L'ensenyament de la cultura religiosa a tot l'alumnat, des de l'especificitat pròpia d'una escola cristiana, com a base del respecte entre les persones i el reconeixement de totes les religions com a fonts de saviesa.
- La decisió que la Comunitat Filipenses va prendre fa més de quaranta anys, per tal d'integrar la llengua, la història i els anhels de Catalunya en la seva tasca pedagògica - tenint en compte que la majoria de les germanes filipenses són nascudes fora del nostre país-.
- L'obertura al seu entorn, tot posant casa seva a disposició d'iniciatives diverses en l'àmbit cívic, pedagògic i cultural.

El jurat també afirma que el guardó a la comunitat Filipense també és un reconeixement de la gran tasca que es duu a terme per part de moltes institucions educatives en la formació integral dels alumnes com a persones lliures, responsables i conscients de la dimensió espiritual.

Barcelona, 20 de setembre de 2013

Sra. Sara Blasi, pedagoga

Glossa de la Comunitat Filipense de l'Escola de Nostra Senyora de Lurdes

Voler glossar en deu minuts la riquesa del projecte pedagògic de la comunitat educativa de l'escola Nostra Senyora de Lurdes em sembla agosarat, atesa la singularitat i riquesa del projecte. Personalment, conec l'escola des de fa cinquanta anys i he anat seguint la seva evolució i he observat com en cada moment ha buscat donar la resposta adequada als reptes que la societat li anava presentant.

Fa uns dies, en un documental que va projectar el Canal 33 de la televisió de Catalunya, titulat "La força d'un somni, de la escuela nacional a l'escola pública catalana", en parlar de la represa de les escoles d'estiu es deia: "La primera escola d'estiu l'any 1966 es va celebrar a l'empara de les monges filipenses a causa de les dificultats del règim. Un centenar de mestres es van formar durant quinze dies a l'escola Nostra Senyora de

Lurdes". Això fa quaranta set anys, en plena època franquista, on ja hi trobem l'acolliment, com un dels trets fonamentals de l'escola, fidel a l'esperit de la Congregació de les Germanes de Sant Felip Neri, les Filipenses, fundada per Gertrudis Castanyer fa 133 anys.

Després de la trista etapa del franquisme, en què l'educació s'havia deteriorat molt, l'escola Nostra Senyora de Lurdes, com altres escoles del nostre país, es va proposar recuperar una escola de qualitat i treballar per la reconstrucció d'un model educatiu propi, segons la tradició pedagògica que s'havia perdut.

Aquesta recuperació es dugué a terme sota la direcció, coratge i empenta de la germana Maria Raimunda. Val la pena glossar-ne la personalitat per entendre el que l'escola és avui. Va fer una pedagogia capdavantera, pendent tothora dels moviments pedagògics de Catalunya i europeus, i va tenir la gràcia de situar-se sempre en la frontera de la innovació educativa. És una de les habilitats que sempre em va admirar d'ella. La recordo com una

persona amb molta personalitat, crítica, era molt lúcida. Sabia molt bé el que volia. Topava amb tot l'aparell administratiu establert i tot el que eren estructures administratives. Lleis, decrets i formularis la posaven nerviosa i pensava que era una pèrdua de temps. Quan la veia venir per la Direcció General o per la Delegació pensava: "Què haurem fet malament?" o "quina una duu de cap?". Feia propostes innovadores i assajava mètodes nous. Volia un canvi profund en l'educació,

entesa com a mitjà de desenvolupament de totes les possibilitats, potencialitats i capacitats de cada nen i nena; per això defensava una educació integral i integradora de la persona i una obertura total al coneixement científic, artístic, filosòfic, emocional i espiritual. Per ella, i avui per la comunitat educativa de l'escola Lurdes, el més important i centre de tot el que es fa a l'escola són els nens i nenes, i en especial els més petits, perquè és en aquestes edats quan es posen les bases de la personalitat. Els millors mestres, deia, han d'estar al parvulari. Això exigeix una constant innovació en l'àmbit pedagògic, metodològic, organitzatiu i curricular. Va tenir una voluntat transformadora i va ser una gran lluitadora i fidel amb el que creia. Va patir moments difícils, en què va haver de prendre grans decisions, perquè, com que anava un pas endavant, el que ara veiem com a molt natural i fàcil, en aquells moments presentava grans dificultats. Va haver de convèncer la congregació, els pares i la mateixa Administració, en temes com el d'implantar la coeducació, el determinar que la llengua vehicular del centre fos el català, la decisió d'abandonar el batxillerat i convertir-se en escola d'EGB, i finalment quedar únicament com a escola d'educació infantil i primària. El seu bon saber fer i la seva intel·ligència pragmàtica anaven resolent tots els problemes.

La germana Maria Raimunda Estil·les sempre va estar envoltada per mestres i professors excel·lents, veritables artífexs del projecte educatiu de l'escola Lurdes, que anomenem model Estil·les. M'agradaria entretenir-me en sis aspectes que considero que són el fil conductor o els eixos fonamentals i distintius de l'escola i que resumeixen tot l'ideari del centre.

1. El primer, al qual ja he fet referència, és l'acolliment. L'escola Lurdes és una escola acollidora i oberta. Oberta als nens, a les famílies i a la societat en general. Acollir els nens requereix una atenció individualitzada de cada alumne, un tractament personalitzat segons llur capacitat i moment concret de la seva evolució, que l'ajudi a madurar tant des del punt de vista físic com intel·lectual i espiritual, i suposa una acceptació de la diversitat i de les necessitats especials que cada infant pugui tenir. L'objectiu és aconseguir que els nens, utilitzant diversitat d'agrupaments, siguin autònoms, feliços i solidaris. Es considera que els que presenten comportaments inapropiats necessiten per part de l'escola més suport per solucionar els seus problemes.

Oberta als pares, primers responsables de l'educació dels seus fills, tot buscant complicitats i suport a la línia de l'escola. Oberta a l'entorn, tot posant el centre a disposició de les diverses iniciatives que la societat organitza en l'àmbit cívic, pedagògic i cultural.

2. El segon eix és la creativitat. Un altre tret molt significatiu de l'escola Lurdes consisteix a fomentar la creativitat i la imaginació a través de les arts plàstiques com són la pintura, el dibuix i l'escultura i a través de les arts escèniques, la música, la dansa i el teatre, amb projectes de treball interdisciplinari individualment o col·lectiva, conscients que l'àmbit de les arts, en general, educa la personalitat, augmenta l'autoestima i fa créixer la sensibilitat, al mateix temps que fa gaudir i ens enriqueix com a persones.

Fer i crear música, cantant, ballant i tocant instruments, ens convida a expressar i comunicar les nostres emocions, ens possibilita relacionar-nos amb els altres, amb altres escoles en programes de grup. Saber escoltar música ens dona la possibilitat de gaudir de moments fantàstics durant tota la vida, incrementa la competència social i desenvolupa les nostres emocions i vivències. I això és el que fa l'escola.

3. El tercer eix és l'estimació pel país. L'opció per l'escola catalana en llengua i continguts implica l'ús del català com a llengua vehicular d'aprenentatge i el coneixement dels continguts culturals, del medi i de les tradicions de casa nostra. Després del Reial decret del català de l'any 1978, que obligava a fer tres hores de llengua catalana i possibilitava a fer ensenyament del currículum en català, l'escola Lurdes va ser de les primeres que va acollir-se a aquesta darrera possibilitat, tot i que li va representar un gran esforç de formació i reciclatge, atès que en aquell moment els mestres no estaven preparats i, en el cas de l'escola, part del professorat no tenia el català com a llengua pròpia. Un exemple més de voluntat de servir els infants i d'arrelar-se al país.

4. El quart eix és educar en els valors. La formació en valors és el fonament del projecte de l'escola Lurdes, concretat en el treball d'interiorització i d'educació emocional que diàriament fan els alumnes. Aquest treball possibilita una obertura a la transcendència i a una espiritualitat de base cristiana. Al mateix temps, el fet de connectar amb un mateix, reflexionar i interrogar-se sobre la pròpia vida ens porta a conèixer-nos millor, ens ajuda a trobar l'equilibri ens els aspectes físic, mental, emocional i espiritual i ens fa descobrir que tot ho hem rebut i cal posar-ho al servei dels altres.

L'escola treballa molts altres valors: el respecte cap a nosaltres mateixos, el respecte als altres, el respecte a la sostenibilitat del medi com una exigència de l'estimació que devem a tota la creació; treballa l'esperit de servei, les actituds democràtiques, de diàleg, a favor de la pau, la defensa de la justícia i el progrés dels pobles, la convivència i l'esperit de cohesió social, valors tots ells que a través d'un treball discret, persistent i estimulants van calant en el creixement espiritual i emocional dels infants.

5. El cinquè eix és la formació. L'escola Lurdes sempre ha concedit una importància cabdal al tema de la formació dels mestres i professors: cursos, seminaris, activitats formatives, viatges d'estudi, intercanvis, escoles d'estiu s'han considerat una obligació per ser fidel a l'esperit de la Maria Raimunda i per continuar estant al capdavant de les innovacions pedagògiques. La formació contínua dels professionals, la seva actualització en coneixements, en processos i en metodologies, juntament amb el treball en equip dels mestres de tota l'escola, han estat la condició fonamental per portar a terme el projecte educatiu compartit i continuar implementant plans de millora que menen a l'excel·lència.

6. El sisè eix és: “L'escola Lurdes ensenya, l'escola Lurdes aprèn”. El treball a l'aula orientat a l'aprenentatge i al creixement personal i social de l'alumnat és fonamental. Mestres i alumnes ensenyen, alumnes i mestres aprenen. Cal integrar i desenvolupar tot el que de bo mestres i alumnes porten dins seu. L'escola Lurdes és una escola activa, on els alumnes participen en la seva pròpia formació, amb responsabilitat i sense escatimar l'esforç. A partir de diverses pràctiques metodològiques (tutories, treballs en projectes, desdoblaments en l'ús de tecnologies i agrupaments flexibles) es busca la manera que cada nen i nena, en les quasi set hores de classe diàries, arribi a l'assoliment de les competències i dels objectius educatius, tot ajustant-se a les necessitats de cada infant. Tot això amb una eficient organització de recursos i temps, creant un bon clima d'aprenentatge, de convivència i de participació, un ambient acollidor i alegre que transmet estimació i un entorn estimulants i una disciplina responsable amb pràctiques de cooperació i de col·laboració.

Aquests sis factors continuen sent, avui, uns bons indicadors que ens aporten informació directa sobre el grau de qualitat educativa d'un centre, i en concret sobre l'escola Nostra Senyora de Lurdes.

Per això, i per molts altres aspectes en què l'escassetat de temps no m'ha permès entrar, s'entén que el jurat del III Memorial Cassià Just s'hagi fixat en la Comunitat educativa Filipense de l'Escola Nostra Senyora de Lurdes i li hagi concedit el guardó pel servei al país, a la pedagogia i a l'espiritualitat.

Nous reptes, noves lluites, noves esperances, noves aportacions pedagògiques. L'esperit crític, innovador i pioner continua i fa que l'escola Lurdes ocupi un lloc capdavanter en la geografia escolar de Barcelona i Catalunya. La germana Maria Raimunda estaria contenta i orgullosa de veure la seva escola en aquest nivell de qualitat i d'excel·lència. Gràcies, Maria Raimunda, gràcies a les religioses filipenses, als mestres i professors de l'escola i a tota la comunitat educativa, pares, alumnes i personal de serveis, per aquesta realitat. Tots nosaltres podem estar orgullosos de formar part d'un país que té escoles com aquesta.

Dijous, 28 de novembre de 2013

Dr. Xavier Melloni, sj, teòleg

Glossa de la Comunitat Filipense de l'Escola de Nostra Senyora de Lurdes

Paradoxalment, en el si de la nostra societat laica i secularitzada estem assistint a dos fenòmens: la presa de consciència cada cop més generalitzada que la dimensió espiritual és constitutiva de l'ésser humà i, alhora, que necessitem retrobar-nos amb nosaltres mateixos a través d'espais i moments de silenci. Sacsejats per una allau d'estímuls com mai no s'havia donat en generacions anteriors, ens adonem de la urgència de propiciar ocasions de silenci i d'interioritat on poder sedimentar i assimilar tanta informació, tants impactes de tot tipus. Comencem a adonar-nos que si volem, no només sobreviure sinó transformar el medi tan complex en què vivim, més que mai és necessari oferir a les noves generacions un espai d'escolta interior on cadascú i cadascuna pugui entrar en contacte amb si mateix i descobrir el do inalienable de la seva existència. Només així la podrà fruir i fer fruitar.

Doncs bé, si això ens sembla cada cop més evident, el que commemorem amb l'acte d'avui és que un grup de dones se'n va adonar fa més de vint-i-cinc anys i que va apostar valentament per dur-ho a terme. En efecte, cap al final dels anys vuitanta, la comunitat de religioses de Sant Felip Neri va optar pel silenci com a eina pedagògica vertebradora de l'escola que tenia encomanada. Van intuir que per damunt i al darrere de la competència pedagògica, els continguts acadèmics i els valors ètics, calia oferir la dimensió espiritual o interior on arrelar tot l'anterior.

Cal saber que l'espiritualitat de Sant Felip Neri està marcada per tres eixos: la llibertat, l'alegria i la pregària. Nodrides amb aquest rerefons, van emprendre amb audàcia la tasca de transmetre aquests valors obrint un nou espai: el treball de la interioritat.

Amb la convicció que l'ésser humà queda amputat si no conrea aquesta dimensió que té diferents noms (intel·ligència espiritual, consciència plena, atenció conscient, interioritat, etc.) i alhora amb un profund respecte per les formes concretes amb les quals aquesta dimensió es pot modular (segons les diverses creences religioses o cap), la comunitat de religioses de Lurdes ha apostat durant tots aquests anys perquè als alumnes que passin per les seves aules els quedi el rastre d'aquest silenci, del qual únicament ells en són sobirans i perquè ho siguin la resta de les seves vides. Per damunt i per sota de tot contingut i de tot valor, cal poder connectar amb aquest espai interior a les persones, als esdeveniments i a les coses.

Cal dir també que això ha estat possible gràcies a la col·laboració de tot el professorat. Entre tots i totes han sabut introduir un quart d'hora de silenci cada matí on, des de cada

assignatura, es donen eines perquè freqüentin aquest espai, amb la convicció que això enfortirà els alumnes per no caure en les alienacions i manipulacions que vénen de fora i de dintre de nosaltres mateixos. Aquest és l'instrument més important que cada jove pot dur-se després dels anys passats a l'escola de Lurdes.

Cal deixar ben clar que silenci no és mutisme. No és una estratègia per fer callar ni emmudir, sinó tot al contrari: és la condició de possibilitat per connectar amb el fons de cada ésser i de cada situació. Aprendre a silenciar-se per desvetllar-se i ser més capaços d'escoltar el que ens està dient la vida i de pronunciar paraules veritables, que neixin d'aquesta lucidesa. Som analfabets del nostre món interior. Totes les tradicions de saviesa han vetllat per aquest silenciament de les veus que ens confonen, tant de dintre com de fora, perquè puguem escoltar l'autèntica veu i també nosaltres puguem fer sentir la nostra veu més autèntica.

Però només podem donar als altres el que vivim. Si la comunitat de religioses filipenses ofereix aquest servei des de fa més de vint-i-sis anys és perquè tant personalment com comunitàriament ho cultiven. Aquest treball interior ha estat valent i exigent, i ho han fet coratjosament, de dues maneres.

D'una banda, han optat per nodrir-se de dues tradicions: l'espiritualitat cristiana i la pràctica del zen, sense confondre-les i alhora agermanant-les. Entre el buit i la plenitud s'estén la vivència humana. Estem cridats i cridades al plurilingüisme religiós, a la capacitat de comprendre els diferents llenguatges sobre l'Absolut. Haver-se avançar a quelcom que avui està assumit per la majoria és un altre dels valors que volem posar en relleu amb aquest reconeixement.

Simultàniament a la pràctica comunitària del zen, van prendre la decisió de psicoanalitzar-se comunitàriament. Insòlita i valent iniciativa. Això vol dir exposar-se a l'altre, deixar de projectar sobre els altres els propis conflictes i tenir l'honestedat, el coratge i la lucidesa d'afrontar els propis dimonis. Suposa apostar també per la comunitat i evitar els personalismes que no permeten créixer. El fet d'atorgar el premi a tota la comunitat, no a una religiosa concreta, és el signe i el fruit del fet que s'ha aconseguit evitar aquests protagonismes individuals. Això s'estén a la resta de la comunitat educativa, perquè aquest premi també va dirigit als mestres i als pares de família, per haver aconseguit una sinergia entre les diverses instàncies en una coinspiració comuna. Avui commemorem el fruit d'aquesta sinergia, la perseverança, la convicció i la creativitat d'haver ofert durant tots aquests anys aquest equipatge a les noves generacions.

Està en joc la societat del futur i per això és indispensable la pràctica del silenci en espais públics i privats. En una civilització que camina simultàniament cap a la laïcitat i alhora cap a la convivència de diverses tradicions religioses, és necessari que aquesta iniciativa s'encomani. De fet, això està succeint. En els darrers anys s'està produint un contagi: cada cop són més les escoles que, davant l'impasse ètic, de creences, de continguts i de valors, s'adonen que cal conrear un espai interior perquè tota la resta se sostingui. Sense aquest treball sobre la interioritat, tot l'edifici cognitiu, ètic o religiós està sotmès a la manipulació de l'exterior i a l'impuls dels instints més egocèntrics des de l'interior. Aquest contacte amb un mateix és el que possibilita a cada alumne que, en lloc de ser pensat per les modes i ideologies de torn, pensi per ell mateix; que en lloc de ser un consumidor de productes del mercat, esculli per ell mateix el que vol adquirir per avançar en la direcció que lliurement i lúcidament esculli en la seva vida.

Tant de bo l'acte d'avui serveixi perquè cada cop hi hagi més escoles en la nostra ciutat i en el nostre país que impulsin el camí del silenci. Un silenci que ens doni aquella fondària que augmenta la capacitat d'assumir més realitat, a través de la qualitat d'escolta, de lucidesa i de compromís en l'apassionant aventura d'esdevenir humans.

Divendres, 29 de novembre de 2013

Agraïment de la Comunitat Filipense

Honorable Senyora Joana Ortega, vicepresidenta de la Generalitat de Catalunya;
Doctor Francesc Torralba, president del Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa;
estimat Enric Vendrell, director general d'Afers Religiosos,
Sara, moltes gràcies; Xavier, moltes gràcies.
María Teresa Laín, delegada de la Congregació per les Comunitats d'Espanya;
senyors, senyores; amics i amigues.

Avui la Comunitat Filipense de l'Escola Nostra Senyora de Lurdes rep amb humilitat i gratitud aquest III Memorial Cassià Just.

Els dos primers Memorials els van rebre el cardenal Carlo Maria Martini i la germana Teresa Losada, dues figures insignes de l'església actual que, atentes als signes dels temps i guiades per la pròpia veu interior, van saber viure l'Evangeli a través del seu compromís amb la societat del seu temps. Van traspassar els límits propers, per obrir-se a través de l'estima, a la Immensitat que ho conté tot i des d'on podem acollir i enriquir-nos amb la diferència: diferència de cultures, de creences, de maneres d'entendre la vida.

I el nom del Memorial: Cassià Just... a nosaltres ens parla de sàvia i profunda simplicitat. Vam tenir ocasió de compartir amb l'abat Cassià dos moments de la nostra vida, curts, però intensos. Un va ser amb motiu del Tercer Intercanvi Espiritual Est-Oest. Montserrat va acollir dos monjos budistes zen japonesos. Un dels dies d'aquest Intercanvi ens van invitar, junt amb algunes religioses

benedictines i altres seglars, a un diàleg amb aquests monjos i a fer silenci, tots junts. El P. Abat Cassià va compartir amb tots els que hi érem tant el silenci com el diàleg, en una comunicació propera i profunda, a la vegada.

L'altra trobada amb Cassià Just va ser amb motiu d'un recés de meditació zen que vam fer a Montserrat. El Pare Abat va voler participar en aquest recés i amb l'esperit d'aprenent propi de les ànimes grans, va seguir totes les indicacions com la resta de participants: va seure a terra, va seguir les normes de la postura... Al final va compartir amb nosaltres, amb gran simplicitat, les seves experiències de la jornada, inclòs el mal de cames que havia aguantat assegut en el banquet... Això tan simple, ens va fer constatar de primera mà, que érem davant d'un gran home:

“Et beneeixo, Pare, perquè T’has revelat als homes i dones de cor senzill...”
Per això diem que, precedides per Cassià Just, per Carlo Maria Martini, per Teresa Losada... rebem aquest guardó amb gran humilitat i gratitud i volem fer d’aquest moment un espai d’acció de gràcies, perquè estem segures que el nostre camí ha estat dirigit per Algú més Gran que nosaltres i acompanyat per tants amics i amigues com hem trobat en la vida, molts dels quals esteu avui a la sala.

Donem gràcies, en primer lloc, al Jurat del III Memorial Cassià Just que ha valorat el nostre camí comunitari com digne de ser reconegut.

Donem gràcies a la Vida (amb majúscula) és a dir, a aquella Realitat Última que nosaltres anomenem Déu i altres germans anomenen Jehovà, Al·là, Krishna... No fa pas gaire, la Teresa Losada ens explicava com la seva experiència d’aquesta Realitat se li havia eixamplat en compartir el seu camí amb els germans i germanes de l’Islam.

Nosaltres donem gràcies a aquest Déu que ens va convocar des de diversos punts de la geografia per realitzar aquí, a Catalunya, juntes, una tasca comú.

Gràcies a Gertrudis Castanyer, fundadora de la nostra congregació a Mataró, al 1858, donant resposta a les necessitats espirituals i culturals de les nenes i les joves, en un moment que es tenia la dona en molt poca consideració; i va ser fundadora també de l’escola Nostra Senyora de Lurdes de Barcelona, al 1880.

Ens va deixar uns quants principis en els quals devia basar-se la pedagogia filipense, entre els que destaquem:

- atreure les nenes per la suavitat i l’estima.
- que les alumnes se sentin en família envoltant-les d’un ambient de pura i sana alegria.
- optimisme i emulació que convidin a l’estudi i el treball.
- que les classes i espais de l’escola tinguin llum i flors.
- desenvolupar en els alumnes la llibertat de proposar, plantejar i desenvolupar iniciatives.

Això, escrit per una dona, a mitjans del segle XIX, ens parla d’algú que sap el que és educar i que coneix bé l’esperit de Sant Felip Neri.

Gràcies a la nostra Congregació Filipense, que ens ha permès de fer aquest camí comunitari.

Gràcies als nens i nenes, nois i noies de l’Escola, als quals hem dedicat gran part de la nostra vida. Ens han ensenyat moltes coses i ens han ajudat a créixer en amor, en reflexió, en vida interior, en treball, en estudi, en discerniment, en paciència, en dedicació, en alegria...

I als nostres ex-alumnes que, en general, guarden una estima especial per l’escola. Cada any algun grup ens demana per venir a sopar a l’escola o al menys a visitar-la quan celebren algun aniversari de la seva sortida de Lurdes o algun esdeveniment important per a ells. Normalment ens comenten: “aquesta és la nostra escola”... i tots, i especialment els més trapelles o els que havien tingut més dificultats d’aprenentatge, ens mostren un agraïment profund i se sorprenden que els recordem i els comentem anècdotes del seu pas per l’escola.

Gràcies als mestres, professors i personal de l’Escola, els d’ara i els d’abans amb els quals compartim i hem compartit somnis, intuïcions, pedagogia, psicologia, espiritualitat, descobertes, treball...

Tots junts hem fet aquesta escola de Lurdes que tanta estima ens mereix.

Volem significar en aquest moment, pel pes de la responsabilitat que porten entre mans, a la Mireia Trias i al Toni Casanovas. Tots dos van venir a fer les pràctiques de magisteri a la nostra escola i es van quedar, atrets segurament pel tarannà i l'esperit que sempre hem intentat que es visqui a casa nostra.

Els agraïm de cor la seva entrega incondicional i l'interès per aprofundir en aquells aspectes que nosaltres hem anat descobrint en Comunitat i que hem volgut introduir en la formació dels alumnes.

Són ells, la Mireia i el Toni, els que han agafat el testimoni, després de 132 anys en que la direcció de l'Escola va estar exclusivament en mans de filipenses.

Gràcies als pares i mares de tots els temps, gràcies a l'AMPA de Lurdes, des de la primera, a començament dels anys 70, fins la del 2013. Amb vosaltres hem compartit molts projectes i inquietuds relacionats amb la formació i maduració dels vostres fills i filles. Sempre ens hem sentit treballant junts i recolzades en tot, per vosaltres. L'AMPA de la nostra Escola ha estat i és una ajuda incondicional especialment per a la direcció.

Pensem, sense cap desig d'adulació, que l'AMPA de Lurdes és singular i molt especial. Només explicaré a la sala que, en aquest moment, hi ha més de 60 pares i mares treballant activament a través de 12 comissions amb les quals s'intenta arribar a les necessitats dels nens i nenes, i als pares i mares, de tota l'escola.

Des de la Comunitat sentim que els pares i mares de l'escola en el fons, sempre s'han fiat dels camins que hem anat obrint des dels vessants pedagògic, psicològic, religiós, espiritual...

Avui sentim amb goig i emoció la presència a la sala de mares i pares de les primeres Juntes i també altres de Juntes més properes i de l'actual AMPA.

Us agraïm molt especialment en aquest moment, que hàgiu pensat que el nostre camí comunitari revertit a l'escola podria ser digne de guanyar aquest Memorial. Això ens demostra una gran confiança.

Gràcies a la Montserrat Estil-les i a la Josefina Estil-les, germanes de la Maria Raimunda, perquè han estat artífex del començament de la renovació pedagògica i psicològica a l'escola en els primers anys de la dècada dels 60 i després han continuat de diverses maneres recolzant l'escola i aportant coneixement i iniciatives. La seva ajuda per la comprensió i acompanyament d'alumnes amb dificultats d'aprenentatge ha estat per nosaltres i per els mestres de l'escola un gran bagatge com a educadors i educadores.

Gràcies als homes i dones d'església –tenim entre nosaltres a Mn. Josep Dalmau, a Mn. Alfred Matas– que ens han assessorat en diversos moments i ens han ajudat a comprendre l'essència del missatge de Jesús de Natzaret.

Gràcies a totes les persones que voluntàriament es dediquen al servei en la Casa d'Espiritualitat Sant Felip Neri amb les quals compartim treball, esforç, iniciatives, inquietuds, pregària, meditació. Sense elles no podríem portar a terme tot el que des d'aquella Casa s'està fent per obrir camins espirituals, per ser un lloc de trobada interreligiós, per promocionar les arts, especialment la música.

Gràcies a tants amics i amigues, uns presents avui a la sala i altres que no han pogut venir o ja no estan entre nosaltres. Hem compartit moltes coses amb vosaltres, ens heu

ajudat, alguns ens heu assessorat en temes de vegades difícils tant de Comunitat, com d'Escola.

Gràcies a aquelles companyes amb les quals hem compartit tantes coses en el camí de la comunitat. Algunes heu treballat molt i molt amb nosaltres portant a terme projectes pedagògics i de formació enriquidors per a l'escola, altres realitzant projectes d'iniciativa social... La fidelitat a la pròpia consciència us ha portat per altres camins, però estem segures que la vida comunitària us ha deixat un segell que roman viu en el vostre interior.

Gràcies a l'Àngela Garcia de la Calle, germana de Comunitat amb qui vam compartir la vida durant tants anys i que va tenir un paper important en la vida dels nostres alumnes, especialment dels adolescents.

Una cruel malaltia la té postrada. No sabem el que viu ni el que sent, però sí sabem que allò de la seva persona que no pot emmalaltir, d'alguna manera és present en el nostre camí comunitari.

I, gràcies a tu, Maria Raimunda Estil·les, alma mater de la nostra Comunitat, de l'Escola de Lurdes i de la Casa d'Espiritualitat Sant Felip Neri.

De caràcter fort i d'una gran tendresa. Exigent i profundament comprensiva i compassiva davant de les dificultats dels grans i sobre tot dels nens i nenes.

De mentalitat oberta i profunda.

D'intuïcions ràpides sempre seguides de llargues hores de reflexió... Tot i això últim, trobem en els seus escrits:

Tot ho volem resoldre amb el nostre pensament conscient i, és cert que en principi hem de fer servir la ment per situar les coses, però ens cal recordar que tenim en el nostre interior el poder diví que funciona i les resol. Però no en som prou conscients. L'èxit no depèn del nostre esforç.

Si no ens abandonem a aquest Poder més gran que nosaltres, no experimentarem mai la seva força. Hem d'abandonar la lluita i confiar.

Les idees creatives primer es reflexionen i després es deixen...

Incansable en la recerca d'una espiritualitat encarnada en la vida de cada dia. Sovint ens deia: "És la pregària reflectida en la vida diària la que té sentit"

A la Maria Raimunda pràcticament tots el que sou a la sala l'heu conegut i coneixeu tot el que va fer. No cal allargar-nos. El que sí volem constatar és que aquestes característiques de la seva personalitat, el seu treball personal, les seves descobertes profundes, han donat com a fruit el llarg i interessant camí de la nostra Comunitat; la vida i renovació constant de la nostra Escola de Lurdes; la transformació de la Casa de Sarrià en un espai ben atès per a una Comunitat de germanes grans, i la resta de la Casa, en un Centre d'Espiritualitat per al segle XXI.

I ara..., veient amb la perspectiva del temps tot aquest camí realitzat, considerem que som la Comunitat i tots vosaltres i més, els que hem guanyat aquest III Memorial Cassià Just...

i parafraçant les paraules del meu compatriota Pablo Neruda, podem dir amb humilitat i agraïment mutu:

CONFESSEM QUE HEM VISCUT

i... que... voldríem seguir vivint...

Moltes gràcies.

Comunitat Filipense de l'Escola Nostra Senyora de Lurdes

Dijous, 28 de novembre de 2013

Hble. Sra. Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals

Cloenda de l'acte de lliurament del III Memorial Cassià Just

Senyores i senyors,

M'agradaria començar les meves paraules en aquest acte d'avui, en aquest acte del III Memorial Cassià Just, fent també un recordatori dels dos anteriors guardonats, el cardenal Carlo Maria Martini i la germana Teresa Losada, que han traspasat des de la celebració de l'anterior memorial. Tots dos guardonats van ser persones de vida exemplar, de valors exemplars

i, en atorgar-los la distinció que els vam conferir en edicions anteriors, no només intentàvem expressar la nostra admiració i reconeixement, sinó que ells mateixos, per les seves qualitats, aportaven també reconeixement al premi i demostraven l'encert del jurat en les seves decisions.

Avui hem tingut ocasió de lliurar el premi a un altre guanyador exemplar. Avui, però, no el lliurem a una persona, sinó a una institució, a una comunitat que s'ha distingit des de fa molts anys, durant els anys més durs, per la seva voluntat d'educar i de transmetre els grans valors de l'espiritualitat, del gust per la formació i d'estima pel país. La Comunitat Filipense de l'Escola Nostra Senyora de Lurdes és, doncs, una digna mereixedora del guardó i, en gran manera, escoltant avui les intervencions que m'han precedit, podem afirmar que l'abat Cassià se sentiria molt orgullós de l'acte d'avui. Cadascú des del seu vessant, l'un des de Montserrat i la Comunitat des de la seva escola, han treballat sempre per escampar els valors de la llibertat, de l'humanisme, de la fraternitat, i tot això ho han fet també, d'una manera indestruïble, des de l'amor al país, a la seva llengua i a la seva cultura, fins i tot en els anys del franquisme, en una de les èpoques més difícils que ha viscut mai Catalunya.

No em vull repetir respecte del que ja s'ha dit, però sí que m'agradaria destacar el fet que avui el premi s'atorga a una comunitat. Sovint reduïm el concepte de comunitat al d'un grup de persones que viuen juntes. Parlem de comunitats de veïns, de comunitats de propietaris, anys enrere parlàvem fins i tot de Comunitat Europea... però oblidem sovint que una comunitat és un ésser viu que va molt més enllà. Una comunitat és un grup de persones que han decidit i han volgut viure en comú, que comparteixen aspiracions i objectius i que, en certa manera, assoleixen la seva identitat com a membres d'aquest grup. En la Comunitat Filipense hi trobem un grup de persones que no només fa més de cinquanta anys que van decidir viure juntes, sinó que van decidir viure en comú, compartir la seva espiritualitat, els seus valors, la seva vocació humanista i pedagògica. No és una comunitat d'interessos, sinó una comunitat de vida, i això ha donat sentit i ànima al seu projecte espiritual i educatiu. Un projecte, recordem-ho, que va néixer ara fa més de cent cinquanta anys a Mataró, de la mà dels pares fundadors, els germans Marc i Gertrudis Castañer, amb l'objectiu de proporcionar una educació humanista i cristiana a les nenes que, de ben joves, havien de començar a treballar en aquella societat que tot just encetava la revolució industrial.

Podríem destacar moltes qualitats de la Comunitat avui guardonada. Els qui m'han precedit en la paraula han parlat de la qualitat educativa, formativa i pedagògica del seu projecte; han parlat també de l'espiritualitat, de les creences i dels valors que han empès aquestes persones i que van empènyer també la germana Maria Raimunda Estil-les a treballar pels altres, a voler formar els nens i nenes no només com a estudiants, sinó com a persones, com a éssers humans madurs, oberts al món i, a més, oberts al coneixement del fet religiós. De tot això se n'ha parlat avui i se n'ha parlat molt bé, i poca cosa hi podria afegir. Però sí que voldria destacar que aquesta comunitat, la Comunitat Filipense, va entendre ben aviat que la formació de les persones s'havia de fer també dintre d'una altra comunitat que ens envolta i que també completa la nostra personalitat humana. Els parlo de la comunitat que conforma el nostre país.

Quan es viu en comunitat, quan s'aspira a assolir la nostra màxima intensitat com a persones, no es pot avançar sense estimar també la comunitat que ens envolta i sense sentir-se'n part. Això ho va entendre molt bé l'abat Cassià i ho van entendre i ho entenen molt bé les germanes filipenses. Per això l'escola de Nostra Senyora de Lurdes va voler créixer i fer créixer els seus alumnes en l'amor i el coneixement a la cultura i a la llengua del país. I no pas d'una manera estrident ni per cap mena de vocació política, sinó per la simple naturalitat d'estimar i de voler conèixer allò que som i la comunitat en què vivim. Només quan ens sentim part d'una comunitat deixem de ser individus per passar a ser persones. Només quan sentim i vivim el mateix lligam amb la resta de persones que ens envolten, només llavors, passem de ser una col·lectivitat a ser una comunitat. Tot això no és pas nou. Més aviat podríem dir que és una realitat que s'ha anat manifestant al llarg del temps. La formació dels nens no seria formació si els aïllés del món en què viuen, si els limités la seva capacitat de conèixer la realitat que els envolta o els impedís estimar-la en la seva plenitud. Les germanes filipenses ho van entendre molt clar en els anys seixanta, i ja hem escoltat l'esforç que van fer per conèixer i estimar la realitat de la comunitat molt més gran, Catalunya, en què vivien. No només van entendre que vivien en la seva comunitat religiosa i fraternal, sinó que van descobrir que per viure plenament també havien de viure en la gran comunitat que és el nostre país. Ho va dir un gran pedagog del segle XVIII, Baldiri Reixac, que defensava una i altra vegada que l'ensenyament dels minyons s'havia de fer en la llengua del país, i que no només calia ensenyar-los geografia, lletres o matemàtiques, sinó que també calia ensenyar-los els bons costums i educar-los com a bones persones i bons cristians. També ho va entendre, d'una manera exemplar i inigualable, el bo de sant Felip Neri, el sant del bon humor, el

sant de la contemplació inflamada. Sant Felip Neri, patró de les germanes filipenses, sabia que la seva obra només tenia sentit si es feia en la seva comunitat, en la seva estimada Roma, entre la seva gent, i per això va decidir no anar al Japó, com desitjava, sinó quedar-se a la seva Roma, anant tot el dia amunt i avall, d'un lloc a l'altre, d'una església a l'altra, predicant i, sobretot, interessant-se per les persones. També dom Cassià Just, des de les seves responsabilitats, va entendre que la plenitud de Montserrat només s'entenia si es posava al servei de la seva comunitat humana, és a dir, al servei del país. I també per això, des de Catalunya, entenem la importància d'una educació integrada en allò que és el nostre país i la nostra comunitat natural.

Felicito de tot cor les germanes filipenses pel guardó que els ha concedit el jurat i també els agraeixo de tot cor tota la feina que han fet i que fan i tots els valors que han anat ensenyant ara ja a tantes generacions de joves. Perquè, no només els han proporcionat una educació de la màxima qualitat en les diverses disciplines curriculars, sinó també, i encara més important, per l'altíssima qualitat d'un esforç destinat a formar persones i a fer-les créixer en qualitats, en valors i en maduresa personal i espiritual. Per tot aquest esforç, moltes gràcies i tot el reconeixement del Govern de Catalunya.

En aquest capítol d'agraïments també vull esmentar l'Associació de Mares i Pares de l'Escola de Lurdes de Barcelona. Van ser ells, pares i mares que coneixen la Comunitat de primera mà i a la qual han confiat la formació dels seus fills, els qui van presentar la seva candidatura a aquesta tercera edició del Memorial Cassià Just. Els agraeixo, doncs, la seva iniciativa, que ha fet possible que avui siguem aquí, reconeixent la tasca de servei al país, de pedagogia i d'espiritualitat que aquest grup de religioses ha estat duent a terme al llarg dels darrers cinquanta anys.

També vull agrair una vegada més al jurat la seva dedicació al Memorial Cassià Just i el seu treball, que ha permès atorgar un guardó tan merescut com el d'avui. Moltes gràcies. I, naturalment, també cal i vull agrair l'esforç de la Direcció General d'Afers Religiosos per l'organització d'aquest Memorial i de l'acte d'avui.

I a tots vostès, moltes gràcies, una vegada més, per la seva presència.